

Simony: Det er ogsaa med Hensyn til Sagens Vedtagelse, jeg taler, idet Loven nemlig ikke gaar saa vidt, som jeg kunde ønske, og derfor tillader jeg mig at troe, at jeg er i min fulde Ret, naar jeg taler derom.

Formanden: Ja, naar det ærede Medlem derpaa begrunder en Afstemning imod Lovforslaget.

Simony: Ja, det vil jeg ikke sige; det er jeg ialtfald ikke endnu betænkt paa.

Formanden: Det ærede Medlem maa da tillade mig, at jeg gjør opmærksom paa Ordene i Forretningsordenen: „Saa ere og Thingets Medlemmer berettigede til i Almindelighed at omhandle, hvorvidt Lovudkastet bør antages eller ikke.“

Simony: Det er ogsaa det, jeg vil tale om, hvorvidt der er Anledning til at vedtage Lovudkastet eller ikke. Den høitærede Minister htræde ved Sagens 2den Behandling, at disse Veie, som jeg saaledes sigter til, maatte betragtes som offentlige Veie, og som saadanne istandsættes og vedligeholdes for Sognecommunernes Regning, og at Politimesteren maatte skrive ind, hvis der fandtes Forsømmelser i saa Henseende. Disse Sætninger kan jeg imidlertid ikke tiltræde. Ligesom jeg allerede ved Sagens 2den Behandling udtalte, at denne Mening, som saaledes blev htrædet af den høitærede Minister, ikke stemmede med den Præcis, som fandtes hele Landet over, saaledes maa jeg antage, at disse Sætninger heller ikke have Hjemmel i Lovgivningen. Ministeren støttede vel sine Udtalelser paa Forordningen af 13de September 1793, paa Placaten af 25de November 1829 og paa Anordningen af 13de August 1841. Jeg kan imidlertid ikke erkjende, at disse Lovbud tale for den af Ministeren saaledes udtalte Mening. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at erindre om, at der allerede længe forinden Veianordningen af 29de September 1841 kom ud, gjentagende har været reist Spørgsmaal om, hvorvidt Forordningen af 13de September 1793 omhandlede alle Biveie eller alene de Biveie, der skulle være under

offentligt Tilsyn. Dette Spørgsmaal har gjentagende været Gjenstand for Forhandling i vedkommende Regjeringscollegier, og det blev navnlig ved Skrivelse af 19de November 1835 udtalt, at Cancelliet var tilbøieligt til at antage, at det Tilsyn, der ved Forordningen af 1793 var paalagt det Offentlige med Biveiene, indskrænkede sig til de Biveie, som i Forordningen kaldes Sogneveie, Kirkeveie, Thingveie, Mølleveie, eller saadanne, som kunne sættes i Klasse med disse Veie. Cancelliet var altsaa af den Mening, at det Tilsyn, som Forordningen af 13de September 1793 ellers anordner for Biveie, ikke kom til at gjælde andre Biveie, som ikke kunne sættes i Klasse med de nævnte Veie. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde mig derved, thi hvad enten der antages det One eller det Andet i saa Henseende, og selv om man vil antage, at Forordningen af 13de September 1793 gjælder alle Biveie, holder jeg for, at denne Bestemmelse maa være hævet ved den senere Lovgivning, og navnlig ved Forordningen 29de September 1841 § 28. I denne Forordning bestemmes der nemlig, at vedkommende Sogneforstanderskab skal i Forening med Politimesteren indgive Forslag til Amtsrådet om, hvilke Veie i Sognet der skulle være Biveie og som saadanne skulle være det Offentliges Tilsyn underkastede; men efter min fulde Overbeviisning følger deraf, at de Biveie, som Amtsrådet, grundet paa Sogneforstanderskabets Forslag, maatte finde ikke at burde optages som offentlige Biveie og som saadanne være offentligt Tilsyn undergivne, gaar over til at blive i større eller mindre Grad private Veie, hvormed det Offentlige Intet har at gjøre, uden forsaavidt Politimesteren skal have Tilsyn med, at de dog ere i saadan Stand, at de ikke medføre Fare for den offentlige Færdsel. Denne Mening, som jeg saaledes udtaler, har altid været fulgt i collegiale Afgjørelser, ikke blot før 1848, men ogsaa senere. Jeg kan i saa Henseende henvise til Cancelliskrivelse af 3die Februar 1844, Skrivelse af 11te Januar 1848 fra Cancelliet til Rentekammeret og Skrivelse af 31te Januar 1852; men fremfor Alt kan jeg henvise til Motiverne til § 6 i det Rigsdagen i Efteraaret 1860 forelagte Udkast til